

Maar vandaag koos hij den anderen weg, waar hij alleen liep. De laan, met de dubbele rij van kale boomen onder den stillen winterhemel.

Eerst was Paul als blind voortgelopen; als hij niet oppaste, zouden zóó de tranen loopen over zijn wangen. Dat mocht niet, o dat mocht niet!

Het duurde lang, eer hij iemand tegen kwam. Een oude heer, gedoken in den hoog-opgeslagen jaskraag. Paul keek zijn kant niet op. Maar nu beheerschte hij zich ook weer.

Hij ging wat langzamer loopen. De weg naar school was niet heel ver en hij had zóó gerend, dat hij nog wel een kwartier den tijd had. Links was daar ook de zijstraat al en het dak van de school, in de verte, kon je zien.

Maar — als hij verder doorliep — deze laan, tot voorbij het punt, waar die den straatweg sneed, daar was — en het sprong in Paul's denken naar voren — het kleine witte huis. O, hij kende het wel. Een paar maal, in de schemering was hij er langs geloopt: Zij woonde daar.

Heel zeker wist hij het toen niet — hij had het niemand kunnen vragen. Maar in zijn herinnering stond: een avondwandeling, daar voorbij, met vader. In den nazomer van het vorige jaar was dat geweest. Paul wist het nog door de bloemen, die bloeiden in de voortuintjes. Toen, bij het witte huisje, was opeens zij vlak bij de heg gekomen. Mager, in een witte jurk, stond ze tusschen haar dahlia's, kort haar in den wind. En de zon scheen op haar rossig hoofd en haar mond, heel rood in haar gezicht, lachte. Vader had, met een ruk, zijn arm uit dien van Paul getrokken en gegroet. En luidop had hij gelachen, toen Paul, verwonderd, vroeg, of je zúlke meisjes al, of het groote menschen waren, moest groeten.

Later had Paul gehoord, dat dát nu juffrouw de Graaf was geweest en op vader's kantoor had hij haar ook zien zitten.

— Nu had hij tòch den straatweg gekruist.

Daar — vijf, zes huizen verder, dat wàs het huisje. Hij wist het nu zèker. „In de Prinselaan” — duidelijk had hij het gisteren verstaan, toen Kees het vertelde en hij er bij stond, alsof het hem niet aan ging.

Paul rilde. O, hoe vreeselijk, vreeselijk was het toch — nu je wist, dat iedereen over je sprak, over moeder, over hen allemaal.

Hij kende zulk praten wel. Vroeger deed je er wel aan mee. Over Marietje Mol, met haar gescheiden ouders, vooral toen ze een anderen vader kreeg.

Over Kespers — Jan Kespers' moeder, die weg was. Een oude vader, met grijs haar en een moe gezicht, schonk thee, als je er kwam. En Palte en Hans de Munt . . . allen gleden ze in Paul's denken voorbij.

Nu — als ze weer over zoo iets spraken — zou hij niet meer mee doen.

Plotseling hield, verschrikt, zijn denken stil. Hij zag, dat hij vlak bij het huis was.

En daar — maar dát droomde hij toch — daar bij de heg, waar nog een